

ЗАКОН

О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ МАКЕДОНИЈЕ О ИЗРУЧЕЊУ

Члан 1.

Потврђује се Уговор између Републике Србије и Републике Македоније о изручењу, потписан 29. новембра 2011. године у Београду, у оригиналу на српском и македонском језику.

Члан 2.

Текст Уговора у оригиналну на српском језику гласи:

У Г О В О Р

ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ МАКЕДОНИЈЕ О ИЗРУЧЕЊУ

Република Србија и Република Македонија (у даљем тексту: државе уговорнице),

свесне потребе даљег унапређења међународне сарадње у области правосуђа,

узимајући у обзир високу опасност организованог криминала и корупције, њиховог транснационалног ширења, као и важност борбе против организованог криминала и корупције као и потребу за ефикасном међусобном сарадњом држава у тој борби,

у жељи да посебно регулишу сарадњу у погледу изручења,

договориле су се следеће:

Обавеза изручења

Члан 1.

Државе уговорнице се обавезују да ће под условима предвиђеним овим уговором, на молбу једна другој изручивати лица која се у држави која тражи изручење (у даљем тексту: држава молиља) гоне због кривичног дела или се траже ради извршења казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе у складу са правом држава уговорница.

Начин комуницирања

Члан 2.

(1) Надлежни органи држава уговорница код примене овог уговора комуницирају писаним путем, и то преко министарстава надлежних за послове правосуђа.

(2) Дипломатски пут општења овим није искључен, ако за то постоје оправдани разлози.

(3) У хитним случајевима, замолнице и обавештења према овом уговору могу се достављати преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ).

Језик и легализација

Члан 3.

(1) Молбе које се подносе и документација коју треба доставити према одредбама овог уговора, састављају се на језику државе молиље. Превод на језик државе од које се тражи изручење (у даљем тексту: замољена држава), није потребно прилагати.

(2) Легализација исправа из става (1) овога члана није потребна.

Документација

Члан 4.

Уз молбу за изручење држава молиља треба да приложи:

1. средства за утврђивање истоветности лица чије се изручење тражи (тачан опис, фотографије, отисци прстију и сл.);
2. потврду или друге податке о држављанству лица чије се изручење тражи;
3. оптужни акт, или пресуду или одлуку о притвору или који други акт једнак овој одлуци у изворнику или овереном препису, у коме треба да је назначено име и презиме лица чије се изручење тражи и остали подаци потребни за утврђивање његове истоветности, опис дела, законски назив кривичног дела и докази за основу сумњу;
4. извод одредаба из кривичног законодавства које ће се применити или су примењене према лицу чије се изручење тражи, због дела поводом кога се тражи изручење;
5. податке о дужини кривичне санкције када се ради о изручењу лица ради издржавања остатка кривичне санкције.

Допуна документације

Члан 5.

(1) Ако су подаци и документација које је доставила држава молиља недовољни за доношење одлуке замољене државе на основу овог уговора, замољена држава може да тражи допунска обавештења и документацију и да одреди рок за њихово достављање који не може да буде дужи од 15 дана.

(2) Рок из става (1) овог члана може се на образложени захтев продужити.

Члан 6.

(1) Ако држава молиља у роковима предвиђеним одредбом члана 5. овог уговора не достави допунске податке и документацију, замољена држава ће одмах обуставити поступак изручења и лице чије се изручење тражи пустиће на слободу.

(2) Трошкове који су настали неоснованим одузимањем слободе у случају из става (1) овог члана, надокнадиће држава молиља замољеној држави.

Кривична дела за која се дозвољава изручење

Члан 7.

(1) Изручење ради кривичног гоњења дозволиће се само за кривично дело за које је, како према праву државе молиље, тако и према праву замољене државе, прописана казна затвора или мера која укључује одузимање слободе у трајању од најмање једне године.

(2) Изручење ради извршења правноснажно изречене казне затвора или мере која укључује одузимање слободе, дозволиће се само за кривична дела која су кажњива према праву обе државе уговорнице и уколико трајање

казне затвора или мере која укључује одузимање слободе или њихов остатак који треба да се изврши, износи најмање четири месеца.

(3) Ако се молба за изручење односи на више кривичних дела за која је по праву државе молиће као и по праву замољене државе прописана казна затвора или мера која укључује одузимање слободе, а нека од њих не испуњавају услове у погледу висине кривичне санкције прописане у ст. (1) и (2) овог члана, изручење се може дозволити и за та кривична дела.

Кривична дела за која се дозвољава изручење сопствених држављана

Члан 8.

(1) Изручење сопствених држављана због кривичног гоњења ће се дозволити ако су испуњени услови прописани овим уговором само за кривична дела организованог криминала и корупције, као и кривично дело прање новца за која је према праву обе државе уговорнице прописана казна затвора или мера која укључује одузимање слободе у трајању од четири године или тежа казна.

(2) Изручење сопствених држављана ради извршења правноснажно изречене казне затвора или мере која укључује одузимања слободе ће се дозволити ако су испуњени услови прописани овим уговором само за кривична дела организованог криминала и корупције, као и кривично дело прање новца која су кажњива према праву обе државе уговорнице, и ако трајање изречене казне затвора или мере која укључује одузимање слободе, односно њихов остатак који треба да се изврши износи најмање две године.

(3) Кривична дела организованог криминала из ст. (1) и (2) овог члана су:

- кривична дела за која је прописана казна затвора у трајању од четири године или тежа казна, која су извршена од стране организоване криминалне групе, у складу са домаћим правом;

- организовање и припадност организованој криминалној групи, у складу са домаћим правом

(4) Кривична дела корупције из ст. (1) и (2) овог члана су:

- злоупотреба положаја од стране службеног или одговорног лица,
- активно и пасивно противзаконито посредовање коришћењем утицаја,
- активно и пасивно подмићивање службеног лица,
- активно и пасивно подмићивање у приватном сектору,
- проневера.

Одбијање изручења због азила или међународно правних обавеза

Члан 9.

Изручење се неће дозволити:

1) ако лице чије се изручење тражи ужива азил на територији замољене државе;

2) ако би изручење било у супротности са обавезама замољене државе које произилазе из мултилатералних уговора који је обавезују.

Начело ne bis in idem

Члан 10.

(1) Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела за које је лице чије се изручење тражи у замољеној држави већ правноснажно осуђено или ослобођено, или је против њега кривични поступак правноснажно обустављен, или је оптужба против њега правноснажно одбијена.

(2) Изручење се може дозволити ако је поступак правноснажно окончан искључиво због процесних разлога предвиђених правом држава уговорница.

(3) Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела за које је лице чије се изручење тражи правноснажно осуђено или ослобођено у трећој држави, а изречена кривична санкција извршена или опроштена или је неизвршени део санкције опроштен или је према праву треће државе наступила застарелост извршења кривичне санкције.

Застарелост

Члан 11.

Изручење се неће дозволити ако је кривично гоњење или извршење кривичне санкције застарело према праву једне од држава уговорница.

Обострана кажњивост

Члан 12.

Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела које није кривично дело према праву једне од држава уговорница.

Кривично гоњење због истог дела у замољеној држави

Члан 13.

Изручење се може одбити ако се лице чије се изручење тражи, због истог кривичног дела гони у замољеној држави.

Начело територијалности

Члан 14.

(1) Изручење се може одбити ако се тражи због кривичног дела које је у целости или делимично извршено на територији замољене државе.

(2) Изручење се може одбити ако се тражи због кривичног дела почињеног ван територије државе молиље, и ако право замољене државе не дозвољава гоњење за исто кривично дело почињено ван њене територије.

Судска надлежност замољене државе

Члан 15.

Изручење се може одбити због дела које подлеже судској надлежности замољене државе.

Амнестија

Члан 16.

Изручење се неће одобрити за кривично дело које је обухваћено амнестијом у замољеној држави, ако је она надлежна да гони за то кривично дело према свом праву.

Осуда у одсуству

Члан 17.

Ако је лице чије се изручење тражи правноснажно осуђено у одсуству, изручење ће се дозволити само ако држава молиља гарантује да ће кривични поступак после изручења поново спровести у присуству изрученог лица.

Одлагање изручења и привремено изручење

Члан 18.

(1) Ако се против лица чије се изручење тражи у замољеној држави води кривични поступак или је у тој држави осуђено због неког другог кривичног дела, а не оног које је предмет изручења, изручење се може одложити док се тај поступак не оконча, а у случају осуде, док се кривична санкција не изврши.

(2) Ако би због одлагања изручења из става (1) овог члана у држави молиљи кривично гоњење могло да застари или би његов ток био озбиљно ометен, може се, на образложено тражење државе молиље, дозволити привремено изручење ради вођења кривичног поступка под условом да изручено лице буде враћено пошто се обаве хитне процесне радње због којих је дозвољено привремено изручење.

(3) Држава молиља мора привремено изручено лице, за време боравка на њеној територији, држати у притвору. Време проведено у притвору, од дана када привремено изручено лице напусти територију замољене државе до дана када се на њену територију врати, урачунава се у кривичну санкцију која ће бити изречена или извршена у замољеној држави.

Више молби за изручење

Члан 19.

(1) Ако више држава тражи изручење истог лица због истог или различитог кривичног дела, замољена држава ће донети одлуку којој ће држави дозволити изручење, узимајући у обзир све околности случаја, а посебно релативну тежину извршеног кривичног дела, време подношења молбе за изручење, место извршења кривичног дела, држављанство лица чије се изручење тражи и могућност његовог даљег изручења у другу државу.

(2) Замољена држава о одлуци из става (1) овог члана, обавештава остале државе молиље и истовремено може да да сагласност држави молиљи којој је дозвољено изручење, да лице може евентуално даље бити изручено некој од других држава, које су такође тражиле изручење.

Притвор у поступку изручења

Члан 20.

(1) Ако су испуњени формални услови за изручење, замољена држава након пријема молбе за изручење може, у складу са својим правом, лицу одредити притвор, осим ако изручење очигледно није дозвољено.

(2) У хитним случајевима, на изричит захтев надлежног органа државе молиље, надлежни орган замољене државе може привремено притворити лице и пре пријема молбе за изручење. У захтеву се наводи постојање једне од исправа из члана 4. тачка 3. овог уговора и да постоји намера да се поднесе молба за изручење. Захтев треба да садржи и податке о кривичном делу због којег ће се тражити изручење, време и место његовог извршења, податке о прописаној или изреченој санкцији, односно њеном остатку, као и уколико је то могуће, опис лица чије ће се изручење тражити.

(3) Захтев из става (2) овог члана може се поднети преко министарстава надлежних за послове правосуђа, дипломатским путем или преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ), било којим погодним средством писаног комуницирања.

(4) Међународна потерница се сматра захтевом за привремено притварање.

(5) О томе да је притворила лице у складу са одредбом става (1) овог члана, замољена држава мора без одлагања обавестити државу молиљу.

(6) Привремени притвор ће се укинути ако молба за изручење и документација наведена у члану 4. овог уговора не буду достављени замољеној држави у року од 18 дана од дана притварања. Притвор се, на образложени захтев државе молиље, може продужити, али не дуже од 40 дана од дана притварања.

(7) Пуштање на слободу не спречава поновно притварање лица, ако молба за изручење буде касније достављена.

Одлука о молби за изручење

Члан 21.

(1) Замољена држава мора о молби за изручење донети одлуку без одлагања и о тој одлуци обавестити државу молиљу.

(2) Свако потпуно или делимично одбијање молбе за изручење мора бити образложено.

Поједностављено изручење

Члан 22.

(1) Замољена држава може да лице чије се изручење, односно привремено притварање ради изручења захтева, изручи по поједностављеном поступку, ако то лице пред надлежним судом замољене државе изричито изјави да је сагласно са оваквим начином изручења и ако буду испуњене претпоставке за изручење.

(2) Сагласност из става (1) овог члана је неопозива.

(3) У случају поједностављеног изручења није потребно подношење молбе за изручење са документацијом, међутим, замољена држава, уколико

сматра да је то неопходно, може да затражи одређене податке и документе од државе молиље.

(4) Изручење по поједностављеном поступку има дејство изручења у редовном поступку.

Начело специјалности

Члан 23.

(1) Изручено лице не може бити кривично гоњено, подвргнуто извршењу казне или било којој другој мери која укључује ограничење слободе или изручено трећој држави, за било које кривично дело извршено пре изручења, а које није предмет изручења.

(2) Према изрученом лицу не сме се извршити тежа казна од оне на коју је осуђено.

(3) Услови из става (1) овог члана неће се применити:

1) ако се изручено лице изричито одрекло гаранције из става (1) овог члана;

2) ако изручено лице, иако је имало могућности, није у року од 45 дана од дана његовог коначног пуштања на слободу, напустило територију државе уговорнице којој је било изручено или ако се после напуштања те територије на њу поново вратило;

3) ако држава која је изручила лице да сагласност, у ком циљу се подноси молба са прилозима наведеним у члану 4. овог уговора и судски записник са изјавом изрученог лица. Замољена држава даће сагласност ако су у конкретном случају испуњени услови за изручење по овом уговору.

(4) Одрицање од начела специјалности утврђује се на начин из којег се види да га је лице дало добровољно и уз пуну свесност последица. У ту сврху лице лишено слободе има право на заступника.

Промена правне квалификације

Члан 24.

Ако се за време поступка у држави молиљи промени правна квалификација кривичног дела која је важила за време поступка изручења, изручено лице може се кривично гонити или осудити само ако је изручење дозвољено према новој правној квалификацији.

Урачунавање притвора у санкцију

Члан 25.

Ако је изручено лице у држави уговорници било притворено због кривичног дела због којег је изручено, време проведено у притвору урачунаће му се у кривичну санкцију.

Предаја лица чије је изручење дозвољено

Члан 26.

(1) Ако се изручење дозволи, замољена држава ће држави молиљи саопштити место и време предаје и колико је времена тражено лице провело у притвору у оквиру поступка изручења.

(2) Лице чије је изручење дозвољено може се пустити на слободу ако га надлежни орган државе молиће не преузме у року од 10 дана од дана утврђеног за предају.

(3) Ако предаја лица чије је изручење дозвољено није могуће због ванредних околности, држава уговорница на чијој су страни ове околности настале ће о томе обавестити другу државу ради постизања договора о новом времену предаје.

Поновна молба за изручење

Члан 27.

Ако изручено лице на било који начин избегне кривично гоњење или извршење казне, а нађе се на територији замољене државе, моћи ће да буде изручено на поновљену молбу. У том случају није потребно да уз молбу буду приложена документа из члана 4. овог уговора, ако су још увек на располагању замољеној држави.

Предаја предмета

Члан 28.

(1) Предмети, писмена или списи могу се запленили и предати другој држави уговорници у складу са законом замољене државе, ако о томе постоји захтев и одлука надлежног органа државе молиће.

(2) Замољена држава може да одложи предају предмета, писмена или списа, ако су јој потребни у другом кривичном поступку који је у току.

(3) Држава молиља ће вратити предмете, писмена или списе замољеној држави након окончања поступка за који су били тражени, уколико се замољена држава тог не одрекне.

Члан 29.

(1) Ако се дозволи изручење лица, замољена држава ће и без посебног захтева, држави молиљи доставити предмете:

1. који се могу употребити као доказно средство;
2. које је лице, које се изручује, стекло извршењем кривичног дела или уновчавањем предмета који потичу од извршења кривичног дела.

(2) Ако изручење које би по овом уговору било дозвољено није могуће јер је лице које би требало изручити умрло или побегло, или га није могуће пронаћи на територији замољене државе, предаја предмета ће се и поред тога дозволити.

(3) Гарантују се права замољеној држави или трећим лицима на предметима из става (1) овог члана. Ако постоје таква права, држава молиља ће предмете, по окончању поступка, што пре и бесплатно вратити замољеној држави. Ако би таква права била повређена предајом, предаја се неће дозволити.

(4) Предаја предмета се обавља према праву замољене државе.

(5) Предаја предмета ради враћања оштећеном може се извршити уз сагласност друге државе уговорнице и пре него што је дозвољено изручење, ако је лице које се изручује сагласно да се предмети непосредно врате оштећеном.

Примена процесног права и обавештења

Члан 30.

(1) Ако овим уговором није другачије одређено, на поступак у вези са изручењем и на притвор на територији замољене државе, примењује се право замољене државе.

(2) Ако се лице изручује ради кривичног гоњења, држава молила ће обавестити замољену државу о исходу кривичног поступка и доставити јој правноснажну одлуку.

Транзит

Члан 31.

(1) Транзит лица које треба да изручи трећа држава једној држави уговорници, преко територије друге државе уговорнице, биће дозвољен, ако овим уговором није другачије одређено, под истим условима као изручење.

(2) Молба за транзит преко територије државе уговорнице треба да садржи документацију из члана 4. овог уговора и мора бити поднесена замољеној држави најмање 10 дана пре договореног датума за транзит.

(3) Замољена држава може да одбије молбу за транзит преко своје територије ако се ради о лицу против којег се у тој држави води кривични поступак или је против њега изречена осуђујућа пресуда која није извршена или ако би транзит могао да нанесе штету интересима те државе.

(4) Замољена држава ће одбити молбу за транзит преко своје територије сопствених држављана, осим ако трећа држава изручује та лица држави уговорници која је поднела молбу за транзит за кривична дела организованог криминала и корупције, као и кривично дело прање новца из члана 8 . овог уговора.

(5) Без сагласности државе која је дозволила изручење траженог лица, држава уговорница преко чије територије се врши његов транзит, не сме то лице да гони нити да према њему изврши кривичну санкцију због дела која су извршена пре транзита.

(6) У току транзита замољена држава ће лице које се спроводи држати у притвору.

Транзит ваздушним путем

Члан 32.

(1) Ако је при извршењу изручења лице потребно превести из треће државе у државу уговорницу ваздушним путем без међуслетања преко територије друге државе уговорнице, није потребна изричита дозвола државе уговорнице преко чије територије се лет обавља. Ту државу ће држава молила унапред обавестити о постојању једне од исправа из члана 4. тачка 3. овог уговора, као и о држављанству лица које се изручује и кривичном делу због кога се изручује.

(2) У случају непредвиђеног међуслетања на територију државе преко чије територије се обавља лет, обавештење из става (1) овог члана има исто дејство као и захтев за притварање из члана 20. овог уговора.

Трошкови

Члан 33.

(1) Трошкове изручења сноси држава уговорница на чијој су територији настали.

(2) Трошкове транзита сноси држава молигља.

(3) Трошкове превоза авионом сноси држава која је такав превоз предложила.

Завршне одредбе

Члан 34.

Спорна питања у вези са применом овог уговора државе уговорнице ће решавати дипломатским путем.

Члан 35.

(1) Овај уговор подлеже потврђивању.

(2) Уговор ступа на снагу даном пријема последње ноте дипломатским путем којима се државе уговорнице узајамно обавештавају о спроведеном поступку потврђивања у складу са њиховим законодавством.

(3) Уговор се закључује на неодређено време. Свака држава уговорница може Уговор отказати писмено дипломатским путем и у том случају Уговор престаје да важи након истека шест месеци од дана пријема обавештења о отказивању.

(4) Ступањем на снагу овог уговора престаје да важи Уговор између Србије и Црне Горе и Републике Македоније о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима, сачињен у Скопљу 6. јула 2004. године.

Овај уговор сачињен је у Београду дана 29. новембра 2011. године, у два оригинална примерка, сваки на српском и македонском језику, с тим да су оба текста подједнако веродостојна.

ЗА РЕПУБЛИКУ СРБИЈУ

ЗА РЕПУБЛИКУ МАКЕДОНИЈУ

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. Уставни основ за доношење Закона

Уставни основ за доношење Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Македоније о изручењу садржан је у члану 99. став 1. тачка 4. Устава Републике Србије према којој је у надлежности Народне скупштине да потврђује међународне уговоре када је законом предвиђена обавеза њиховог потврђивања.

II. Разлози за потврђивање Уговора

Између Републике Србије и Републике Македоније правна помоћ је сада регулисана Уговором између Србије и Црне Горе и Републике Македоније закљученим 2004. године.

Између две државе правна сарадња је веома интензивна. Закључењем новог - посебног Уговора о изручењу, створиће се услови за ефикасније одвијање овог вида правне помоћи између две државе, пре свега стварањем могућности за изручење сопствених држављања за кривична дела организованог криминала, корупције и прања новца.

III. Оцена потребе финансијских средстава за спровођење Закона

За примену овог закона није потребно обезбедити додатна финансијска средства из буџета Републике Србије.